

Karjerai kurti jauna pedagogė pasirinko Vilkaviškį

RŪPI JAUNIEMS

Nuo šių mokslo metų pradžios Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijoje pradėjo dirbti istorijos specialistė marijampolietė Greta Žukauskaitė. Jauna mokytoja noriai pasidalijo savo pirmaisiais pedagoginio darbo įspūdžiais, papasakojo apie save.

Vilkaviškio provincija nelaiko

Prieš 20 metų išgirdęs, kad į provinciją atvyko dirbti ką tik universitetą baigęs pedagogas, niekas nebūtų stebėjėsis. Šiandien tokie atvejai itin reti, tačiau, laimei, jie egzistuoja. Darbu didmiesčių mokyklose nesusiviliojusi Greta Žukauskaitė savo karjerą ryžosi pradėti Vilkaviškyje.

– Mane visada žavėjo nedideli miestai bei miesteliai, nes čia gyvena šilti ir malonūs žmonės. Dar studijų metais supratau, kad nenoriu gyventi didmiestyje. Nepamiriu nei Vilniaus, kuriame studijavau bakalaurą, nei Kauno, kuriame baigiau magistro studijas, – pasakojo mokytoja, neseniai įsigijusi butą gimtojoje Marijampolėje.

Baigusi mokslus pirmiausiai darbo ji žvalgėsi būtent Marijampolėje, aplinkiniuose rajonuose. Paieškos buvo vaisingos – dirbti pakvietė „Aušros“ gimnazija, kuri tuo metu kaip tik ieškojo dviejų istorijos mokytojų.

Vilkaviškyje jauna mokytoja jaučiasi puikiai, kaimyninio miesto nelaiko provincija ir mato čia daug erdvės saviraiškai. Gimnazijoje ji taip pat netruko pritapti.

– Darbe įtampos nejaučiu, bet atsakinga jaučiuosi kiekvieną akimirką. Juk mes, mokytojai, esame nuomonių formuotojai, todėl turime rodyti deramą pavyzdį, ugdyti



Šį rugsėjį Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijoje pradėjusi dirbti mokytoja Greta Žukauskaitė įsitikinusi, kad bendražmogiškosios vertybės ugdymo procese yra tokios pat svarbios, kaip ir akademiniai pasiekimai.

Airūnės JARAŠIŪNAITĖS nuotr.

pilietiškus žmones. Kolektyvas yra geranoriškas, patarimų duoda visi kolegos, į kuriuos kreipiuosi, – įspūdžiais apie pirmąją savo darbovietę dalijosi G. Žukauskaitė.

Potraukis pedagogikai – nuo mažens

Rinktis mokytojo profesiją G. Žukauskaitės neatbaidė nei pakitęs visuomenės požiūris į pedagogą, nei menkas atlygis, neatitinkantis mokytojams keliamų aukštų reikalavimų, nes marijampolietė nuo ma-

žens tvirtai žinojo: bus mokytoja.

– Lėlės ir pliušiniai žaislai tapo mano pirmaisiais mokiniais, – linksmi vaikystę prisiminė G. Žukauskaitė. – O jau vėliau, besimokydama mokykloje, susidūriau su dilema – kokį dalyką norėčiau dėstyti? Iš pradžių mažiau dirbti su pradinukais, tačiau nuomonę pakeičiau penktoje klasėje, kai susipažinau su istorijos mokytoja Marija Labčiauskiene.

Būtent ši pedagogė mokinę sudomino savo dėstomu dalyku, kurio mergina neap-

leido iki pat dvyliktos klasės. Puikūs valstybinių brandos egzaminų rezultatai tik dar kartą patvirtino būsimosios mokytojos pašaukimą.

Sprendimo tapti istorijos mokytoja G. Žukauskaitė sako niekada nepasigailėjusi, atvirkščiai – labai džiaugiasi galėdama prisidėti prie jauno žmogaus augimo.

– Mokiniai ir jų tėvai nori gero rezultato. To paties nori ir dalyko mokytojas. Vis dėlto pradėjus dirbti sunkiausia atrinkti pačius įdomiausius, veiksmingiausius, aktyviausius ugdymo metodus, kurie padėtų šiuo dieniniam jaunam žmogui siekti maksimalaus rezultato, didintų mokymosi motyvaciją, – mintimis dalijosi jauna pedagogė.

Pasak jos, šiuolaikiniai mokiniai yra kritiškesni, judresni, individualūs, todėl juos reikia labiau motyvuoti, netgi įrodyti racionalią mokslo naudą. Ir mokyti juos reikia kitaip: seniau visą informaciją mokiniams pateikdavo mokytojas, dabar reikia skatinti ją patiems atrasti savarankiškai.

Bausti neskuba: klysti yra žmogiška

Mokytojos nuomone, bendražmogiškosios vertybės ugdymo procese yra tokios pat svarbios, kaip ir akademiniai pasiekimai.

– Dirbdama vadovaujusi principu visada žiūrėti į mokinį kaip į asmenybę. Labai svarbus emocinis ryšys. Vaikas klasėje turi jaustis saugus, pasitikėti mokytoju. Man norėtųsi, kad ir moksleiviai, ir tėvai rūpintųsi ne vien akademiniais pasiekimais. Kartais taip sunku klausyti mokinių išgyvenimų dėl pažymių, svarstymų, kaip į vieną ar kitą pusę pasikeis vidurkis gavus vienokį ar kitokį įvertinimą, – kalbėjo pedagogė.

➤ Nukelta į 7 p.

➤ Atkelta iš 6 p.

Jos nuomone, tėvai dažnai „perspaudžia“ vaikus, reikalaujami geresnių akademinų pasiekimų, nes psichologine prasme mokinį tai neigiamai „užprogramuoja“.

– Reikia pasidžiaugti net ir menkais pasiekimais, nes tai bet koku atveju yra pažanga. Mes auginame žmogų ir turime stengtis, kad jis įgytų kuo daugiau patirties, gebėtų drąsiai ir argumentuotai reikšti savo mintis. Būtent to ir tikėjosi iš savo mokinių, – savo mintis dėstė G. Žukauskaitė.

Pamokose istorikė yra nustačiusi griežtas elgesio normas dėl darbo proceso, triukšmavimo, rankos kėlimo, bendravimo ir bendradarbiavimo. Taip tikisi išmokyti ne tik akademinio dalyko, bet ir bendrųjų kompetencijų: žmogiškumo bei pagarbos. Be abejonės, tuo ji siekia sukurti ir saugią erdvę mokymuisi bei bendravimui. Tiesa, už neatliktus namų darbus mokytoja bausti neskuba – užmiršti ar klysti, anot jos, yra žmogiška.

Pomėgius pritaiko ir pedagogikoje

Pagal magistro diplomą „Aušros“ gimnazijos istorijos mokytoja yra paveldosaugos specialistė bei gidė, todėl natūralu, kad viena didžiausių jos aistrų – kelionės.

– Stengiuosi pažinti ne tik gimtąjį kraš-

tą, bet ir svetimas pasaulio šalis. Šis hobis man labai naudingas ir pedagoginiame darbe. Keliaudama įgyju naujos patirties ir žinių, tampa kosmopolitiškesnė, o tai yra svarbu bendraujant su jaunais žmonėmis, – pasakojo G. Žukauskaitė. Pedagogė sakė taip pat nepraleidžianti progos apsilankyti kino ar dramos teatruose, nes tai, anot jos, taip pat praturtina žmogų ir dvasiškai, ir emociškai.

Paklausta, su kokia praeities asmenybe norėtų pabendrauti, jauna pedagogė teigė, kad labiausiai jos dėmesį traukia pirmasis atkurtos Lietuvos Prezidentas Antanas Smetona. Pasak jos, nėra kitos tokios asmenybės, kurios gyvenimo kelią žymėtų tokie prieštaringi faktai bei interpretacijos. Nors šis Prezidentas prisimenamas kaip demokratinės santvarkos griovėjas, 1926 metų perversmo lyderis, autoritaras, istorikei labai įdomu, kaip būtų pasisukęs Lietuvos likimas, jei A. Smetona būtų ėmęs veiksmų, o ne tiesiog pasišalinęs iš Lietuvos.

Apskritai, pasak pedagogės, vertinti istorines asmenybes nėra taip paprasta. Anot G. Žukauskaitės, objektyviai žvelgti į tam tikrus įvykius ir juose dalyvavusių žmonių veiksmus galima tik praėjus šimtmečiui ar netgi dar ilgesniam laikotarpiui.

Lukas RAKAUSKAS
Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos mokinys